

Nummer 11	1. Juni 1914	63. Aargang

Hvad er dette Evangelium, denne Kirke, værd for Dig?

Tale af Ældste B. H. Roberts i Tabernaklet i Salt Lake City
den 18. Januar 1914.
(Fortsat.)

Guds Hensigter.

Endvidere lære vi gjennem denne Kirke Herrens Hensigter med Menneskene at kjende. „Dette er min Hensigt", eller „Det er min Gjerning og Ære", siger Herren, „at tilvejebringe Udødelighed og evigt Liv for Mennesket". Dette er fra Mose Bog, og Mose Bog er i Den kostelige Perle. Vi have fornylig opdaget, at vi have en Abrahams Bog. Jeg er i Sandhed taknemlig for, at vi have gjort denne Opdagelse, uagtet vi maatte have Hjælp dertil udefra. (Br. Roberts hentyder her til det af Biskop Spalding i 1912 udgivne Hefte, der ved Hjælp af 8 Videnskabsmænds og Ægyptologers Erklæringer søgte at bevise, at Abrahams Bog var et Bedrageri, hvilket gav Anledning til, at den blev studeret og dens Indhold drøftet som aldrig før. De, som ere interesserede i denne „Opdagelse", henvise vi til „Skand. St." 1913, Side 24 og 41. Red.) Dersom Nogen nu blot vilde hjælpe os til at opdage vor Mose Bog, som ogsaa er i Den kostelige Perle, da tror jeg, at han ligeledes vilde gjøre Kirken en stor Tjeneste, netop fordi denne Bog indeholder den herlige Sandhed: „Det er min Gjerning og Ære", siger Herren, „at tilvejebringe Udødelighed og evigt Liv for Mennesket." Og hvorfor? Af hvilken Grund er Herren interesseret i at tilvejebringe Udødelighed og evigt Liv for Mennesket? For et Øjeblik

siden citerede jeg, hvad Johannes siger om Ordet, der var hos Gud, og som var Gud osv. Den Aabenbaring, som jeg nu har i Sinde at læse Noget af (Pagtens Bog 93), fortæller os, at „Mennesket var ogsaa i Begyndelsen hos Gud. Intelligens eller Sandhedens Lys blev aldrig skabt eller dannet og kan ejheller blive det. Al Sandhed er uafhængig i den Sfære, hvori Gud har stillet den til selv at handle; ligesaa er al Intelligens, ellers findes der ingen Tilværelse". Det vil sige, der er ingen Tilværelse, hvor disse Sandheder ikke gjøre sig gjældende.

„Ser, heri er Menneskets Handlefrihed, og heri ligger Menneskenes Fordømmelse, fordi det, der var fra Begyndelsen, er tydeligt aabenbaret for dem, og de annamme ikke Lyset". Selv om det ikke er direkte knyttet til det Emne, vi nu have under Overvejelse, saa beder jeg Dem om at undskylde mig, fordi jeg standser her og henleder Deres Opmærksomhed paa den frygtelige Sandhed, som denne Aabenbaring indeholder. Den lærer os, at der er Noget i Mennesket, som er i Stand til at kjende Sandheden, naar Mennesket hører den. Mennesket tilskyndes til at ile frem og lade Sandheden i dets eget Indre forene sig med Sandheden, som kommer udefra, og Menneskets Fordømmelse bestaar i, at det undertrykker denne Tilskyndelse og forhindrer Sjælen fra at møde og slutte sig til de Sandheder, der komme til det udefra som Guds Ord eller Budskab.

Mennesker forkaste Lyset.

Lyset kommer ind i Verden, og Menneskene forkaste det, fordi deres Gjerninger ere onde; derved kommer Fordømmelsen. Men lad os fortsætte: „Enhver, hvis Aand ikke annammer Lyset, er under Fordømmelse; thi Mennesket er Aand", det vil sige, den vigtigste eller oprindeligste Del af Mennesket er Aand; „Elementerne" — hermed menes de Grundstoffer, hvoraf vore Legemer bestaa — „Elementerne ere evige, og Aand og Element, naar de ere uadskilleligt forenede, annamme en Fylde af Glæde." Naar det derfor siges, at det er Guds Hensigt at tilvejebringe Udødelighed og evigt Liv for Mennesket, saa vil dette sige, at han ønsker at tilvejebringe en evig Forening mellem Aand og Element, og Grunden til, at en saadan uadskillelig Forening søges opnaaet, er, at naar Aand og Element „ere adskilte, kan Mennesket ikke annamme en Fylde af Glæde", og Gud stræber efter at tilvejebringe en Fylde af Glæde for Mennesket, som ogsaa Mormons Bog saa smukt siger: „Menneskene ere til, for at de kunne nyde Glæde." Altsaa, denne vor Tro, som kaldes „Mormonismen", sætter os i Række med dem, der se lyst paa Livet her i Verden; vor Tro er ikke Pessimisme, men en Optimisme, der giver Mennesket Haab, Tro, Mod og Kraft, samt en inderlig Overbevisning om, at den Verden, i hvilken Gud er, ikke skal mislykkes, men at hans Hensigter ville blive opfyldte; og se, gjennem

denne evige Forening af Aand og Element, gjennem Fødsel, Død og Opstandelse vilde hans store Formaal blive udførte. Hvor meget er det værd for Eder at lære denne store Sandhed at kjende, at Gud har til Hensigt at bringe Mennesket ind i en Tilværelse, hvor det kan have evigt Liv og Glæde?

Lad os se, hvorledes denne Tro virker paa os i vort daglige Liv. Som Forældre falder det sommetider i vor Lod at staa ved den tomme Vugge og den aabne Grav, hvori vi nedsænke vore Børn, som dø i deres spæde Alder, og overfladisk set kunde det synes, at disse Børns Mission til Jorden ikke var bleven udført. Andre gjennemleve Børneaarene og blive til unge Mænd og Kvinder, rede til at begynde Livets Kamp. De gaa bort. Sommetider naa de Manddommens bedste Alder og tage fat paa deres Livsgjerning med en saadan Iver og Kraft, at vi vente store Ting af dem. De tegne til at blive nyttige Samfundsborgere, ja, de ere maaske i Besiddelse af saa rige Evner, at vi have Grund til at tro, at de ville udføre et stort og velsignelsesrigt Arbejde i Verden for Menneskeheden og for Gud; men de tages bort fra os ved Begyndelsen af en tilsyneladende saa lovende Livsbane. Saaledes stilles vi overfor disse forskjellige Tilskikkelser, og sommetider sørge vi, som om Herrens Hensigter med dem, hvis Livsløb saaledes afbrydes, ikke vare blevne opfyldte; men dersom vi lidt grundigere og paa nærmere Hold betragte den Filosofi, som Gud har givet til sin Kirke; dersom vi tænke paa Herrens større Formaal med Menneskelivet, hvilket bestaar i at tilvejebringe Udødelighed og evigt Liv for Mennesket og at forene disse Legemer, dannede af Jordens Elementer, uadskilleligt med Aanden — Guds Søn eller Datter —, da vide vi, at denne evige og uopløselige Forening kan finde Sted gjennem Opstandelsen med det spæde Barn ligesaavel som med den gamle Mand, der gaar til Hvile efter at have høstet Frugten af et helt Livs Arbejde. Det samme er Tilfældet med Ynglingen, der lægges ned i Graven i sin bedste Alder. Guds Hensigter ere ikke forstyrrede, fordi Børn, Ynglinge og Mænd dø „for tidligt“, som vi sige; thi i alle disse Forhold lyser den Kjendsgjerning os i Møde, at Foreningen af Aand og Element er bleven udført ved, at de ere blevne fødte ind i denne Verden, og gjennem de Dødes Opstandelse vil denne Forening blive gjort evig. Der er ingen Fejltagelser, og der gaar Intet tilspilde i Herrens Husholdning.

Livet efter Døden.

I Sidste-Dages Hellige! Naar I staa ved den tomme Vugge eller ved den aabne Grav og sørge over Eders Kjæres Bortgang, da sørge I ikke saaledes, som Verden sørger. Det er ikke alene i dette Liv, at I sætte Eders Haab til Kristus og til Gud. Disse store Sandheder om Herrens Hensigter med Menneskets Liv her paa Jorden komme til

Eder gjennem Jesu Kristi Evangelium og ere ligesom en befriende og helbredende Balsam for Eders kummerfyldte Hjerter midt i al Eders Sorg og Smerte. Uagtet I sørge over Adskillelsen fra Eders Børn, Eders Hustruer og Mænd, sørge, fordi I maa skilles fra dem, saa vide I dog, at Herrens Hensigter ikke kunne slaa fejl, om end Døden kommer aldrig saa tidligt, og derfor kunne I bære denne forbigaaende Sorg med Fatning og med Haab og Tillid se frem til den store og herlige Gjenforening, der skal finde Sted ved de Dødes Opstandelse, naar Guds Hensigter ere opfyldte og Mennesket er udødeliggjort saaledes, som Gud ønskede, at det skulde blive. Naar denne uadskillelige Forening mellem Aand og Element er tilvejebragt, og Menneskene ere gjorte til udødelige Væsener, hvad kan saa ikke selv den mindste iblandt dem opnaa? Hvad kan der ikke opnaas i nogle faa Aarhundreder af denne udødelige Tilværelse med de Hjælpemidler som Gud har sat i Virksomhed, med de celestiale Væsener virkende iblandt de terrestriale og de terrestriale virkende blandt de telestiale, det vil sige de Højere paavirkende de Lavere paa en Maade, som vil hjælpe dem, opløfte dem og lede dem fremad, og med Gud som den, der styrer de mægtige Kræfter, som han har sat i Bevægelse for at fremme sine Hensigter! Hvad kan ikke denne, eller hin, eller Alle — selv de, der staa paa det allerlaveste Trin — opnaa i denne Tid under saadanne Forhold! Hvad kan ikke opnaas i nogle faa Tusinde Aar! Hvad kan dette udødelige Menneske ikke blive til i nogle faa Millioner Aar!

Hvor meget er denne Kundskab om Mennesket og Herrens Hensigter med det værd for Eder, I Sidste-Dages Hellige? Hvad Værdi har den for Eder?

Evangeliets Velsignelser.

En af de Velsignelser, som Evangeliet bringer os, er Tilgivelse for Synd. Have vi nogensinde tænkt paa, hvor stor en Ting dette er? Have De set Mennesker segne under Syndens tunge Byrde, naar de vide, at de have fortørnet Herren, og deres egne Sjæle anklage dem og bringe dem Anger og Sorg? Have De set dem i en saadan Sjælekval, at de vare nær ved at svede Blod som Kristus i Gethsemane? Have De nogensinde hørt Mennesker i kvalfuld Smerte raabe, at de vilde give deres højre Haand, hvis denne eller hin Synd ikke var begaaet? Have De hørt dem sige, at de vilde give 5 Aar, 10 Aar af deres Liv, ja Livet selv, hvis de blot kunde blive befriede for Bevidstheden om at have overtraadt Guds Lov, en Lov, der ikke alene er skreven i Bøger, men skreven i deres egne Hjerter? Have De været Vidne til dette? Jeg har! Og naar jeg har været Vidne til dette og delvis selv erfaret det, som jeg tænker alle Mennesker have, kan jeg kun paaskjønne den Velsignelse, der følger med Jesu Kristi Evangelium, nemlig Tilgivelse for Synd, at faa Synden slettet ud saaledes, at det for dette Menneske

skal være, som om den aldrig havde været; thi saaledes er Guds Tilgivelse. Naar Mennesker tilgive; naar de tilgive hinanden, da sige de sommetider: „Ja, jeg tilgiver ham, men“ —; Guds Tilgivelse er ikke forbundet med et „men“. Tilgivelse hos Gud betyder, at det skal være, som om Synden ikke var begaaet. Der vil være Retfærdiggjørelse for Synderen paa Grund af Guds Tilgivelse, og kun paa denne Maade. Altsaa, Tilgivelse for Synd igjennem Jesu Kristi Evangelium — hvor meget er det værd for Eder?

Den Helligaand.

Jeg talte for lidt siden om Guds Allestedsnærværelse gjennem den Aand, som udgaar fra ham og fylder det umaadelige Verdensrum, og jeg sagde, at vi kunde staa i Guds Nærværelse, ligesom vi staa i Sollyset, indhyllede og gjennemtrængte af ham — af en Atmosfære, som kaldes „Kristi Lys“, ligesom Solskinnet kaldes Solens Lys. Alligevel har Gud en endnu større Velsignelse til dem, som annamme Jesu Kristi Evangelium, som modtage vor Herres Jesu Kristi Forsoning, og som tilkjendegive denne Modtagelse ved, at de udføre Symbolerne paa dette Sonoffer, de Symboler, der repræsentere hans Død, Begravelse og Opstandelse — til dem har han en endnu større Velsignelse end blot at være indhyllet af Guds allestedsnærværende Aand, nemlig en direkte Forbindelse gjennem den Helligaand med Guddommen selv. Man har kaldt Solen for „Verdens Arne“, og det er den ogsaa; thi Enhver kan frit gaa ud i Solskinnet og blive delagtig i dets Lys og Varme. Saaledes er det ogsaa med denne i Alt og overalt tilstedeværende Aand, som jeg har talt om, og som Kristus selv siger er det Lys, der oplyser ethvert Menneske, som kommer til Jorden, og er alle Guds Børns fælles Ejendom. Men for dem, som annamme Jesu Kristi Evangelium, og som af et oprigtigt Hjerte udføre Symbolerne eller i Oprigtighed modtage Symbolerne paa hans Forsoning ved at blive døbte i Lighed med hans Død, Begravelse og Opstandelse, for dem, som tage Kristi Navn paa sig, har Gud en aandelig Velsignelse, som Verden ikke kan modtage, og det er Modtagelsen af den Helligaand. Et saadant Menneske har Ret til altid at have den Aand hos sig, som vidner om Sandheden af alle Ting, og som taler mere direkte til Menneskets Sjæl, end nogen anden Magt kan tale til den. Jeg tror fuldt og fast, at dette er Tilfældet, thi den største Synd, som et Menneske kan begaa i denne Verden, er at bespotte den Helligaand og synde imod den efter een Gang at have modtaget den og følt dens aandelige Liv røre sig i vort eget. Medens der er Tilgivelse for Bespottelser imod Faderen og Tilgivelse for Bespottelser imod Sønnen, saa siger Skriften, at den, som synder imod den Helligaand, aldrig vil kunne opnaa Tilgivelse. Derfor kommer jeg til den Slutning, at den største Synd, et Menneske kan be-

gaa i denne Verden, er Synd imod den Lysets og Sandhedens Aand, som Gud giver til alle dem, der adlyde Jesu Kristi Evangelium og leve efter dets Forskrifter. Den Aand, der leder ind i al Sandhed; den Aand, der vidner om Faderen og Sønnen; den Aand, som tager af de Ting, der høre Faderen til, og aabenbarer dem til Mennesket; den Aand, som forener Menneskene med Guddommen — det er en Velsignelse, som Gud har forbeholdt dem, der annamme Evangeliet. Hvad er det værd for Eder: denne Forening med Guddommen; dette at besidde den Aand, som giver Eder Kundskaber, der ikke kunne omstødes; som driver al Tvivl paa Flugt; som giver Eder Fodfæste paa de evige Sandheders Klippe og lader Eder faa et saadant Syn paa Verden og Livet i den, at Alt kan ses i det rigtige indbyrdes Forhold og Orden, og at I, staaende i Midten, kunne kjende Eder selv, kjende Gud, kjende Sandheden og vide, at denne Kundskab er en fast Grundvold for Eder, saa længe I holde Eder til Retfærdighedens Principper? Hvad er det værd for Eder at komme i dette Forhold til hele Universet, at lære Sandheden at kjende —, den Sandhed, der gjør Eder frie — hvad Værdi har det? (Fortsættes.)

Foraarskonferencen i Bergen.

Foraarskonferencen blev afholdt den 24.—26. April. Det første Møde afholdtes Fredag Aften Kl. 8,30 og aabnedes med Salmen: „Er Gud før os". Bøn af Ældste S. D. Madsen; derefter Salmen: „Før Jorden frem af Kaos sprang".

Følgende Ældster aflagde Rapporter om Ungdomsforeningerne i deres respektive Grene: Aalesund: Edwin Jensen; Haugesund: Lars W. Larsen, og Stavanger: Andrew L. Knaphus. Til Afvexling blev Salmen: „Min Gud er mit Lys" afsunget. Broder Arthur Bjørndal og Søster Konstance Odland rapporterede Bergens Grens Ungdomsforening, hvorefter en Kvartet sang. Derpaa talte Præs. M. Christophersen til Forsamlingen, og Mødet sluttedes med Salmen: „Velsign, o Gud, dit Folk". Taksigelse af Ældste G. A. Christensen.

Lørdag Aften Kl. 8,30. Mødet aabnedes med Salmen: „Led os frem". Bøn af Ældste Alfred Denstad og Salmen: „O, Helligaand, mit Liv, min Lyst". Grensforstanderne aflagde derefter deres Rapporter som følger: Stavanger: Sterling D. Madsen; Aalesund: J. Archie Christensen; Haugesund: Oscar Jeppesen; Bergen: Ole Andersen. Ældste Alfred Denstad talte om den Modtagelse, Evangeliet fik i Verden, og til Slut blev Salmen: „Brudte ere Mørkets Lænker" afsunget. Taksigelse af Ældste Andrew L. Knaphus.

Søndag Morgen den 26. April blev Søndagsskolernes Konference

afholdt. Den aabnedes med Sangen: „God Morgen, mine Venner smaa". Bøn af Præs. M. Christophersen. Derefter Sangen: „Der er Skjønhed her paa Jord". Præs. Ole Andersen bød Forsamlingen Velkommen, hvorefter der aflagdes Rapporter fra de forskjellige Grene, af hvilke det fremgik, at Søndagsskolerne i Konferencen vare i en god Forfatning og gjorde Fremgang. Til Afvexling sang Børnene: „Lader Guds Aands stille Hvisken".

Bergens Grens Søndagsskole udførte derefter et godt Program, bestaaende af Klasselektier, Sange og Deklamationer. Præs. M. Christophersen benyttede Resten af Tiden og talte opmuntrende og belærende Ord til Børnene og de Voxne. Skolen sluttedes med Sangen: „Tak for vor Skole". Taksigelse af Br. Sigvard Høien.

Mødet Kl. 3 Efterm. aabnedes med Salmen: „Guds Aand som en Ild". Bøn af Ældste James H. Martin; derefter Salmen: „Jeg veed, at Gud vil høre mig". Konferencepræsident Ole Andersen afgav Rapport over det udførte Arbejde i Bergens Konference de sidste sex Maaneder. 11 Missionærer have i den Tid uddelt 33,744 Skrifter, omsat 783 Bøger, besøgt 17,392 Fremmedes Huse, haft 1389 evangeliske Samtaler, afholdt 498 Møder, døbt 13 og velsignet 4 Børn.

Missionspræsident M. Christophersen talte om Evangeliets Fremgang i de forskjellige Missioner i Verden og foreslog Kirkens Generalautoriteter til Opholdelse, saaledes som de bleve vedtagne ved den sidst afholdte Konference i Salt Lake City, samt Missionens og Konferencens Autoriteter som følger: Hyrum M. Smith som Præsident over den europæiske Mission, Martin Christophersen som Præsident over den skandinaviske Mission med John S. Hansen som Oversætter og Redaktionssekretær ved „Skandinaviens Stjerne" og Joseph N. Busath som Missionssekretær. Ole Andersen som Præsident over Bergens Konference med James F. Petersen som Konferencesekretær.

Præs. Ole Andersen oplæste derefter Ældsternes Beskikkelser som følger:

Bergens Gren: Ole Andersen som Forstander med James F. Petersen, Andrew L. Knaphus og Edwin Jensen som Medarbejdere, James F. Petersen som Sangleder, Olga Poulsen og Allette Bjørndal som Organister.

Haugesund Gren: Oscar Jeppesen som Forstander med Lars W. Larsen som Medarbejder.

Stavanger Gren: S. D. Madsen som Forstander med Kenneth Schou som Medarbejder.

Aalesund Gren: J. Archie Christensen som Forstander med J. Ezra Christensen som Medarbejder.

James H. Martin blev hæderligt afløst med Tilladelse til at rejse

Ozro.

hjem. Mødet sluttedes med Salmen: „Gud vær med sit Folk". Taksigelse af Ældste S. D. Madsen.

Søndag Aften Kl. 7. Mødet aabnedes med Salmen: „Tak, Fader, Du mig Livet gav". Bøn af Ældste Lars W. Larsen. Derefter Salmen: „Hvormed er Lammets Brud vel lig?" Ældste J. Archie Christensen talte om den Helligaands Gave og bar sit Vidnesbyrd. Til Afvexling blev Salmen: „Vi jublende nu vandre frem" afsunget, hvorefter Præs. M. Christophersen talte til Forsamlingen. Han omtalte Nødvendigheden af at søge Guds Rige først, saa skulde alle disse andre Ting tillægges os, og viste, hvorledes Kirken var organiseret paa Frelserens Tid med Apostler og bemyndigede Embedsmænd, som forkyndte Evangeliet og forrettede dets Ordinancer. Præs. Ole Andersen talte om Kirkens Organisation og den eneste Vej til Frelse i Guds Rige. Mødet sluttedes med Salmen: „O, Helligaand, mit Liv, min Lyst". Taksigelse af Ældste Oscar Jeppesen. Efter Bønnen sang Koret: „Velkommen hjem".

Mandag den 27. April afholdtes et Præstedømsmøde for Ældsterne og om Aftenen en selskabelig Sammenkomst, samt Tirsdag Aften en Børnefest, der var godt besøgt af Søskende og Venner.

James F. Petersen,
Sekretær.

Mandag den 1. Juni 1914.

En Frafaldens Tilstaaelse.

Vi have modtaget følgende to Skrivelser fra det øverste Præsidentskabs Kontor:

Salt Lake City, Utah, 29. April 1914.

Præs. H. J. Christiansen,
Kjøbenhavn.

Kjære Broder!

Præsidentskabet vil være Dem meget forbunden, om De i „Skandinaviens Stjerne" uden Kommentarer vil indsætte A. W. Lundstrøms Tilstaaelse, af hvilken vi hermed sende Dem et Afskrift.

Deres
Geo. F. Gibbs,
Sekretær.

Grace, Bannock Co., Idaho, 7. Marts 1914.

Tilstaaelse.

Til Medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige! I Aaret 1901 blev jeg tilsagt til at møde for Biskoppens Raad i

Lund Ward, i Bannock Stav af Zion, for at forsvare mig mod en Anklage, som var fremkommen imod mig, og som gik ud paa, at jeg havde overtraadt nogle af Kirkens Principper og Lærdomme. Da jeg undlod at komme tilstede, blev min Sag behandlet; jeg blev erklæret skyldig og af Højraadet i ovennævnte Stav udelukket af Kirken.

Senere forenede jeg mig med den lutherske Kirke, holdt Møder og skrev Artikler til Bladene, hvori jeg fremsatte det som min Opfattelse, at Kirken var paa Vildspor. Jeg var saa fuldstændig overbevist om, at jeg havde den rette Forstaaelse af visse Lærdomspunkter, at jeg troede, det var min Pligt at modarbejde Kirken. Jeg gjorde mig bemærket under Sagen mod Senator Smoot, da jeg af de Forenede Staters Senat blev indkaldt som Vidne.

Jeg tilstaar, at mit Sind var i den Grad formørket, at jeg mente, jeg gjorde min Pligt mod Gud og Mennesker ved at røbe hellige Ting og gjøre dem til Gjenstand for Spot.

Jeg tilstaar ogsaa, at Synd var Aarsagen til Mørket i min Sjæl. Jeg bevidner nu, at Gud i sin uendelige Barmhjertighed har vist mig den Vej, jeg skal gaa.

Jeg kan nu se Urigtigheden af mine Udtalelser og min Handlemaade, og jeg beder Kirken om Tilgivelse for al den Uret, jeg har forvoldt.

Jeg bærer Vidnesbyrd om, at Gud lever, og at Han ikke vil tolerere Synd, men at Han vil, at enhver Synder i Oprigtighed skal omvende sig. Jeg takker Gud af mit Hjertes og min Sjæls Inderste, for at Han har aabnet mine Øjne og min Forstand saaledes, at jeg kan se, at Han har sin autoriserede Kirke og sit Præstedømme paa Jorden, og at intet Menneske kan modarbejde dens Principper og Lærdomme uden at blive kaldet til Regnskab derfor eller ogsaa tage Følgerne. Jeg beder derfor Gud og Medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige om Tilgivelse for de Krænkelser, jeg har tilføjet Kirken. Jeg bærer ikke Nag til Nogen. Jeg ønsker at blive gjenforenet med de Sidste-Dages Hellige og om muligt vinde det tilbage, som jeg har tabt; dette er min oprigtige Bøn. A. W. Lundstrøm,

550 Post Street, Salt Lake City.

Sjælene ere af stor Værd!

„Og om saa skulde ske, at I maatte arbejde alle Eders Dage med at raabe Omvendelse til dette Folk og kun bragte een Sjæl til mig, hvor stor skal da ikke Eders Glæde være med ham i min Faders Rige?"

Dette var Herrens Ord gjennem sin Tjener Joseph Smith i Aaret 1829, og de ere siden den Tid ofte blevne fremholdte for Guds Tjenere

for at opmuntre dem til at finde de Oprigtige blandt Menneskene, naar Frugten af deres Arbejde maaske til Tider kunde synes at være ringe. Ved at overveje Arbejdet, som er udført i de nordlige Lande i den Tid, Evangeliet er forkyndt af Guds bemyndige Tjenere, maa Antallet af dem, som have sluttet sig til Guds Kirke, dog kaldes ret betydeligt. Mange af disse have ifølge eget Ønske forladt deres Barndomshjem og forenet sig med Guds Folk i Bjergenes Dale, hvor de trofast have fortsat det Arbejde, de paabegyndte i deres respektive Fødelande. Mange af dem, som sluttede sig til Kirken, ere hensovede i disse Lande, hvor de efter Livets Vandring hvile i Moderjord, indtil Han, som selv har overvundet Døden, vil kalde dem frem fra Gravens Gjemme. En Del af dem, som begyndte at vandre paa Vejen, ere paa Grund af Kjødets Skrøbelighed faldne som Ofre for Synden i et fristende Øjeblik; de have derved gjort sig uværdige til at have deres Navne blandt Guds Folk og ere følgelig udelukkede af Samfundet. Atter Andre have deres Navne i Bøgerne, medens deres Opholdssted af en eller anden Grund er ubekjendt for de præsiderende Brødre, hvilket er meget beklageligt. Ved saaledes at betragte Stillingen i denne Mission føle vi os tilskyndede til at henvende os til alle vore Medarbejdere samt til enhver Broder og Søster, som forstaar dette Værks Betydning, om i saadanne Tilfælde at komme os til Hjælp med at opsøge dem, som have forvildet sig fra Flokken, og som nu uden Hyrder tumle sig omkring paa farefulde Steder, udsatte for Ulvenes Angreb. Særlig føle vi, at det lokale Præstedømme og Søskende, som ere kjendte i Menigheden, kunne yde os betydelig Bistand ved at overtænke, hvem de savne i Møderne og betragtes som forsvundne. Ved Forespørgsel og Søgen vil man muligvis kunne opdage deres Opholdssted, som da burde meddeles til Menighedens Forstander.

Der kan ligeledes blive udført et godt Arbejde overfor Saadanne, som paa en eller anden Maade have gjort Brud paa Kirkens Disciplin, og som paa Grund heraf ere udstødte af Menigheden, men nu angre deres Synd og søge at bære Omvendelsens Frugter ved at rette de Fejl, de have begaaet. Vi tro, at saadanne Mennesker bør opsøges og undervises for om muligt at bringe dem ind paa Vejen, der fører hjem til Faderhuset; thi Gud vil ingen Synders Død, men han ønsker, at Alle skulle omvende sig og leve.

Med Hensyn til dem, som ere hensovede som trofaste Medlemmer af Kirken, men som i flere Tilfælde ere de eneste Repræsentanter i den Slægt, de tilhørte, og som ifølge vor Tro bør blive erindrede i Herrens Tempel, er det os kjært at meddele, at disse trofaste Søskende ikke ville blive forglemte, men Arbejdet, som de selv ikke fik Lejlighed til at udføre, vil blive besørget af Stedfortrædere i et af Herrens Templer. Dette bør tjene til Opmuntring og Trøst for flere gamle, trofaste Søskende, hvis Lod det muligvis bliver at nedlægge den jordiske Hytte i

gamle Norden. Der er nemlig fra Kirkens øverste Præsidentskab i Zion udstedt en Anmodning til de præsiderende Brødre i Adspredelsen om at opsøge Navne paa de Søskende, som ere hensovede i disse Lande uden at have Nogen til at repræsentere sig i Templet.

Det bør ogsaa stedse haves i Erindring, at „Enhver, som er advaret, bør advare sin Næste", hvilket betyder, at enhver Broder og Søster, som er kommen til Kundskab om den frelsende Plan, bør indbyde sine Venner og Naboer til at gaa og høre Evangeliet blive forkyndt af dem, som ere beskikkede og udsendte i dette Arinde. Paa denne Maade kan Enhver, som er berettiget dertil, tage Del i Forfremmelsen af vor Faders Sag og ved sin Indflydelse foraarsage, at de „Sagtmodige skulle ydermere faa Glæde i Herren, og de Fattige iblandt Menneskene fryde sig i Israels Rige". Med Apostlen Jakobs Ord ville vi derfor sige: „Brødre! dersom Nogen iblandt Eder er faret vild fra Sandheden, og Nogen omvender ham, den vide, at hvo, som omvender en Synder fra hans Vejs Vildfarelse, han frelser en Sjæl fra Døden og skjuler Synders Mangfoldighed."

H. J. Christiansen.

Missionsnyheder.

Afløsning. Ældsterne James H. Martin, Bergen, og Alfred Denstad, Trondhjem, ere løste fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at rejse til deres Hjem. De forlode Liverpool den 27. Maj med Dampskibet „Victorian".

Forflyttelse. Ældste Daniel C. Jensen er forflyttet fra Kjøbenhavns til Aarhus Konference.

Ankomst. Følgende Ældster ankom til Kjøbenhavn den 13. Maj for at udføre Missionsarbejde i Skandinavien: Hagbart Andersen, Ogden, Utah; Andrew Jensen, Cowley, Wyoming; Joseph J. Kjær, Salt Lake City; James C. Nielsen, Newton, Utah, og Cornelius O. Petersen, Fielding, Utah.

Beskikkelse. Disse Brødre ere beskikkede til at virke i følgende Konferencer: Kjøbenhavn: Joseph J. Kjær og Andrew Jensen; Kristiania: Hagbart Andersen og James C. Nielsen; Aarhus: Cornelius O. Petersen.

Afløsning og Beskikkelse. Ældste Jesse H. Nielsen er løst fra at præsidere over Kjøbenhavns Konference, og Ældste Denmark Jensen er beskikket til at indtage hans Plads den 1. Juni. Ældste Louis C. Jacobsen er løst fra sit Arbejde i Kjøbenhavns Konference med Tilladelse til at rejse hjem.

Advarende Ord til de Sidste-Dages Hellige.

Af Præsident Joseph F. Smith.

Vi høre ofte om periodiske Udbrud af Indignation imod de Sidste-Dages Hellige, og de finde Sted i næsten alle Dele af Verden. I Almindelighed ere de aldeles grundløse og foranstaltede af Skribenter og Foredragsholdere, som Intet kjende til os, men som faa deres Oplysninger fra sensationelle Bøger og Artikler, der ere skrevne imod os af ondsindede Personer, som ved Hjælp af deres haarrejsende Historier søge at lokke Penge fra de Godtroende. Disse Historier bestaa af falske Anklager mod vort Folk for Polygami, for Usædelighed, for ulovlig politisk Indflydelse eller for den utrolige finansielle Magt, som Kirken siges at sidde inde med, og som fornemmelig udøves af dens Præsident, der fornylig af en Avis i London beskyldtes for at være en Autokrat med omtrent 4 Millioner Kroner i aarlig Indtægt! Saaledes blive vi beskyldte for mange Ting, som ikke have det mindste med Sandheden at gjøre. Hvor komiske disse Ting end se ud for dem, der kjende de virkelige Forhold, saa have saadanne Historier dog naturligvis til Følge, at Kirken nedsættes i Folks Øjne, at man fyldes med Fordomme imod os, og at vore Missionærer og Medlemmer udsættes for Vanskeligheder og Forfølgelser.

Men Bagtalelser og Usandheder kunne ikke vedblivende gjøre dem Skade, som de uretfærdigt ere rettede imod. De Sidste-Dages Hellige behøve ikke at nære nogen Frygt eller i mindste Maade bekymre sig over disse Ting, saa længe Beskyldningerne ere usandfærdige. Bagtalelser dø hen af sig selv, naar de blive opdagede, og det ere de sikre paa at blive.

Hvad de Sidste-Dages Hellige behøve at frygte, og hvad enhver Mand og Kvinde i Kirken med Angst og Bæven burde lægge sig paa Sinde, er, at vi mulig kunne glemme at tage Vare paa os selv og derved vandre bort fra den rette Vej. For at kunne gjøre det, som er ret, maa vi udvise den største Forsigtighed med os selv og leve i nøje Overensstemmelse med de simple og tydelige Lærdomme, som Evangeliet har undervist os om lige fra Begyndelsen. Den Modstand og de Beskyldninger, der rettes imod os udefra, frembyde ingen Fare; men denne lurer paa os indefra i Form af Ligegyldighed og daarlige og syndige Handlinger. Det er disse Ting, vi have Grund til at frygte.

Der er i det mindste tre Ting, som true Kirken indefra, og det er nødvendigt, at de ledende Brødre og Søstre lære at indse Nødvendigheden af at advare — ustandseligt advare vore Søskende imod dem. Disse tre Ting ere efter min Opfattelse 1) den Smiger, vi nu ere Gjenstand for fra Verdens fremragende Mænd, 2) fejlagtige Ideer om Dannelse og Oplysning og 3) kjønslig Urenhed.

Højtstaaende og indflydelsesrige Personer udtale ofte deres Beundring

for de sociale Forhold, der gjøre sig gjældende blandt de Sidste-Dages Hellige, den Naturlighed og Oprigtighed, de lægge for Dagen i deres Gudstjeneste, deres Omsorg for de Fattige og deres Ærlighed og rene Livsvandel fra Dag til Dag. Af disse Grunde søger man at faa vort Folk til at nedsætte sig som Kolonister i forskjellige Dele af Landet. Man har lagt Mærke til deres Flid og gode Karakter, og disse Egenskaber ere af uberegnelig Værdi, naar det gjælder om at grundlægge et Samfund og gjøre nyt Land indbringende. Sommetider frygter jeg for, at vi ikke altid have fortjent alle de gode Ting, som siges om os, og at de maaske kunne formindske vor Agtpaagivenhed, gjøre os mindre forsigtige og saa at sige lulle os i Søvn, saaledes at vi hæmmes i vore forsatte Bestræbelser paa at gaa fremad og opad i det Godes Tjeneste.

En urigtig Forstaaelse af, hvad Oplysning og Dannelse er, bliver ofte indpodet i vore unge Menneskers Hjerter i deres Hjem og næsten altid udenfor Hjemmet. Vi have Hundreder af unge Mænd, og unge Kvinder ogsaa for den Sags Skyld, som gaa ud i Verden for at modtage højere Uddannelse, og de blive i en betydelig Grad fyldte med verdslige Ideer og Meninger. Ikke sjeldent sker det, at flere af dem komme tilbage med Hovedet fuldt af den saakaldte „højere Bibelkritik", der ikke alene leder til Forkastelse af den hellige Skrifts Inspiration, men dræber Troen paa Gud og vor Herre Jesu Kristi Guddommelighed og hans Frelsergjerning, som Kristendommen og de Sidste-Dages Helliges Tro er bygget paa.

Men det tredie ovenfor omtalte Emne, personlig Renhed, er maaske af større Betydning end de andre to. Vi tro, at Sædelighedens Love ere ens for Mand og Kvinde, og at Manden har de samme moralske Forpligtelser som Kvinden, samt at begge Kjøn bør maales med samme Maal. Dersom en ren Livsførelse forsømmes, vilde alle andre Farer strømme ind over os ligesom Flodernes Vande, naar Sluserne aabnes. Vor Ungdom er ganske naturligt tilbøjelig til i denne Henseende at følge med Tidens Strøm, der leder til urene Tanker og Handlinger, til Usømmelighed i Klædedragt og til en Antagelse af den i Verden gjængse Morallære, efter hvilken der gives Manden saadanne Friheder, som ikke ere og ejheller bør være taalte hos Kvinden. En sædelig Slappelse gjør sig gjældende overalt. Det ser ikke ud til, at Menneskene, til Trods for Paastandene om det modsatte, blive bedre i denne Henseende, og dette er i Sandhed en sørgelig Slutning at komme til. Følgelig er det mere nødvendigt nu end nogensinde at lære vore Medlemmer at leve et rent Liv og at gjøre det indlysende for vore unge Mænd, at sædelig Renhed er af den allerstørste Betydning. Saa mange Tilfælde af Usædelighed komme frem for Lyset hver Dag, at det er paa Tide at vende hele vor Opmærksomhed imod denne Synd. Forældre, Lærere og Kirkens Autoriteter maa uophørligt og grundigt advare deres Sønner og Døtre imod

de ugudelige Laster, som findes i Verden, og klart og tydeligt undervise dem om den Sorg og Død, der bliver Overtræderen til Del. Advarslen bør gives til dem i en kristelig, alvorlig og oprigtig Aand og med Visdom, uden Affektation og Skinhellighed.

Et Exempel vil tjene til at vise Værdien og Resultatet af at bruge et rent Sprog; lad mig tilføje, at et pletfrit Sprog kommer fra rene Tanker, og rene Tanker ere Grundvolden for et rent Liv.

Jeg tænker paa en af vor Kirkes ædle Mænd, hvis Motto var: „Guds Rige eller Intet" — afdøde Præsident John Taylor. Han var en værdig, en ædelsindet Mand. En Mand med renere Livsførelse, Hensigter, Sprog og Følelsesliv har jeg aldrig i mit Liv haft den Ære at omgaas. Under Præs. Taylors Præsidium og under hans sidste Sygdom var jeg hos ham Dag og Nat, og jeg saa' eller hørte ham aldrig gjøre eller sige Noget, som han ikke kunde have gjort eller sagt i Selskab med den mest kyske Mand eller Kvinde i Verden eller i Guds og Engles Paahør. Jeg kan med Sandhed sige, at jeg aldrig har hørt ham fortælle en Vittighed eller sige Noget, som han ikke kunde have sagt hvorsomhelst og i Kvinders Paahør. Jeg har hørt Mænd sige Ting i Spøg iblandt deres Brødre og iblandt Mænd, som de ikke vilde sige til deres Hustruer eller Døtre, men aldrig i mit Liv har jeg hørt Præsident Taylor hverken i Spøg eller i en Anekdote sige Noget, som han ikke vilde eller kunde have sagt foran de bedste og mest dannede Mænd eller Kvinder i Verden. Han var en Guds Mand, et Exempel for hele Menneskeheden.

Jeg ønsker at sige til Alle, som læse disse Linier, at kyske Tanker ere Nøglen til sædelig Renhed; den unge Mand, som kommer i Besiddelse af denne Nøgle, vil blive i Stand til at aabne Døren ind til Renhedens rige Skatkammer, og hans Liv vil blive rent som den friske Morgenbrise. Dersom vi vedblive ligesom hidtil at opdrage vore unge Mænd saaledes, at deres Liv er rent og ubesmittet og deres Vandel hævet over enhver Dadel, og saaledes, at de adlyde og efterleve Evangeliets Bud og Lærdomme, som vi forstaa dem, og som vi forkynde dem til vore Børn og til Verden, da har denne Kirke ingen Grund til at frygte de Angreb, som vore Fjender og de, som ønske at ødelægge dette Værk, rette imod os i Form af usande og sensationelle Historier og Beskyldninger. Vi ville sejre over Alt, thi Sandheden og Retskaffenheden vil tilsidst triumfere. Men ve os, dersom vi komme tilkort i Opfyldelse af denne Pligt, thi Herren vil have et rent og lutret Folk.

»Improvement Era«.

— Næst den Lykke at have en Ven, som Du kan stole paa, er det at have en, som vil stole paa Dig.

Menneskelig Visdom ikke tilstrækkelig.

Verdenshistorien viser os, at Menneskene til alle Tider have gjort Forsøg paa at lære Gud at kjende ved Hjælp af deres egen Visdom og Forstand, men lige saa ofte, som de have prøvet derpaa, have de taget fejl. Himmelske Tegn kunne kun fattes og forstaas ved den levende Guds Aand, der kjender alle Ting, ogsaa Guds Dybheder. „Thi hvilket Menneske veed, hvad der er i Mennesket, uden Menneskets Aand, som er i ham? Saaledes har heller Ingen erkjendt, hvad der er i Gud, uden Guds Aand. Men vi have ikke faaet Verdens Aand, men Aanden fra Gud, for at vi kunne vide, hvad der er os skjænket af Gud." (1. Korr. 2 : 11—12.)

Det har ikke noget at sige, hvor stor Menneskets Lærdom og Visdom er; selv om han ved sin Forsken og Søgen har opdaget utallige videnskabelige Sandheder og taget disse i Brug; selv om han er bleven en Mester i Kunst, Literatur og al Kundskab vedrørende jordiske Ting, saa kan han dog trods al sin jordiske Kundskab og Visdom ikke fatte endog de simpleste Ting af det, som hører Gud til. De viseste Mænd i Kristi Dage kunde ikke forstaa de ligefremme og tydelige Lærdomme, som Verdens Frelser forkyndte. De vare nemlig ikke i Besiddelse af hans Aand, og følgelig kunde de ikke fatte de Ting, der kom fra ham.

Den Tidsalder, i hvilken vi leve, er den mest oplyste, som Verdenshistorien kan opvise; men hvor saa er der dog ikke alligevel, som — trods alle disse nye Opdagelser paa Dampens, Elektricitetens og mange andre Omraader, der kjendetegne vor Tid som „Fremskridtets Tidsalder" — nogensinde lære at kjende Gud og de Ting, som høre ham til. Gaa til den største Elektriker, som har fuldkommen Forstaaelse af og Kjendskab til de nyeste Opdagelser paa Elektricitetens Omraade; men Du kan ikke faa ham til at forstaa de allersimpleste Principper i Kristi Evangelium. Hvorfor? Simpelthen fordi han ikke besidder Guds Aand, der er nødvendig til en Forstaaelse af de Ting, som høre Gud til. Han har modtaget Menneskers Kundskab og Visdom, og ved Hjælp af dem forstaar han kun, hvad der hører Mennesket til.

Sir Oliver Lodge prøver paa gjennem Videnskaben at bevise, at Sjælen er udødelig, og at der er Liv paa den anden Side Graven. Han vil blive skuffet; thi en saadan Fremgangsmaade leder ikke til Kundskab om himmelske Ting. Alene Guds Aand kan bringe Oplysning om dette, og den kan kun erholdes paa den rette Maade.

Frelseren sagde til Peter, da han havde erklæret, at han vidste, at Jesus var Kristus, den levende Guds Søn: „Kjød og Blod har ikke aabenbaret Dig det, men min Fader, som er i Himlen." Peter havde adlydt Evangeliet og derigjennem modtaget den Helligaands Gave, og denne Aand aabenbarede for ham, at Jesus var Kristus. Sir Oliver

Lodge vil aldrig udfinde disse himmelske Sandheder, hvis han ikke underkaster sig det samme Evangelium og derved modtager den Helligaand, som vil tilkjendegive disse Ting for ham.

Med Hensyn til de Ting, der høre Gud til, er Verden i Dag i Mørke; thi Folket har hidtil stolet alene paa verdslig Lærdom, Videnskab osv., men har ikke derigjennem fundet ham, og ligesom alle forbigangne Slægter ere de i en sørgelig Tilstand og trænge til den Helligaand, som kan lede dem ind i al Sandhed.

I vor Forløsers Dage blev der opført prægtige Kirker til Ære for de døde Profeter, medens de levende bleve ihjelslagne. I vore Dage har Historien gjentaget sig selv, uagtet vi leve i dens mest oplyste Tidsalder. Gjennem disse store videnskabelige Sandheder forsøge Menneskene at udfinde Gud ved i Hobetal at tage Lærere til sig, som ere fyldte med denne Verdens Visdom, som undervise i selvlavede Lærdomme, Bud og „ismer", og som ved Smiger og Bedrageri lede de Uskyldige og Umistænksomme bort fra Gud og hans tydelige og simple Sandheder, der blive forkyndte med Kraft og Myndighed af hans guddommeligt beskikkede Tjenere.

Kirker blive byggede overalt. De blive forsynede med alle de nyeste Bekvemmeligheder, som Videnskaben kjender, og udstyrede med udsøgt Elegance. Prædikanter, i Besiddelse af Veltalenhed og den højeste Oplysning, lejes til at betjene disse prægtige Bygninger, og ved deres Lærdom lede de deres Tilhørere til at tro, at de modtage Kundskab om Gud. Det er en Vildfarelse. Kun gjennem den Aand, som kommer fra den sande og levende Gud, kunne Mennesker finde ham og lære ham at kjende.

»Liahona«.

Dødsfald.

Anthon Lorenzen Skanchy døde Søndag den 19. April i sit Hjem i Logan, Utah, af Alderdomssvaghed og Nyreforstyrrelse. Han blev begravet Onsdag den 22. April fra 6. Wards Forsamlingshus.

Broder Skanchy blev født den 17. Sept. 1839 i Norge og døbt den 16. Jan. 1861. Han ankom til Utah 1868 efter at have udført en Mission til Nordland som Lokalældste. Han har udført 3 Missioner til Skandinavien. Paa den anden af disse præsiderede han over Kristiania Konference og paa den tredie over den skandinaviske Mission. Han var en agtet og æret Medborger og en god Sidste-Dages Hellig, og han havde mange Venner baade her og i Zions Dale.

Indhold:

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen.)